

Հայաստան, քաղցր իմ Հայաստան,
Ոզիքս յանունդ հայեցան.
Մինչեւ ցերը ես ի քեն պանդուխտ,
Մըրտիս իմ նոր լրցցի ուխտ :

Գ

Հայաստան, սիրուն Հայաստան,
Ցուռոյ խարիսխ մարգկութեան.
Դու ու իմ լոկ ակրնկալեաց վայր,
Ցոր աշք իմ ձրգին յամայր.
Ո՛ զմին զեր տայր լընուէ
Զիմս ըդձից ի քեզ նոյլ.
Ո՛ զփափաքս յարատեւ
Երբ ըգսիւք մի թիրեւ.
Հասուցաներ մինչ առ քեզ,
Եւ զայս ողջունս սրբանկեզ,
Եւ զհառաշչս ուրուս ըիրք
Չոր ընդ բրուր տայր ի սիիւռ :

Հայաստան, քաղցր իմ Հայաստան,
Ոզիքս ի տենչդ հայեցան,
Մինչեւ ցերը ես ի քեն պանդուխտ,
Մըրտիս իմ նոր լրցցի ուխտ :

Գ

Հայաստան, իմ վեճ Հայաստան,
Երանութեան օրաբան.
Ո՛ տայր զաւուրս իմ ցաւալիս
Փոխել ո՞ն յերանելիս,
Ոչ փառօք փայլելով՝
Վաղանցուկ ոչ ուկրով,
Այլ ի զքեզ տեսանել
Մուռը ըգսարադ ողջունել.
Հաներակօք քով փարել
Եւ զհարցս անդուստ ձայն լրսել.
Եւ զնոցին նեսս անանց
Համբուրել զետնամած :

Հայաստան, քաղցր իմ Հայաստան,
Ոզիքս յանունդ հայեցան.
Մինչեւ ցերը ես ի քեն պանդուխտ,
Մըրտիս իմ նոր լրցցի ուխտ

Ե

Հայաստան, անոյշ Հայաստան,
Դու զովս լընուս համայն.
Դու խախոյս, փառք իմ եւ վիշտ,
Ցոր սիրս իմ բրանի միշտ.
Ես պատիւ, զինչ եւ զերէ,
Խանդ, ըզունէ եւ սին զերզ
Ի բագինդ արգաղիք
Կախոցից լիամիք.
Մի լոկ խընդընաւ փոխարէն՝
Զի զքեզ աշք իմ տեսցեն.
Զի մի ցման անձկալից
Զերդ սերկան զուցից.

Հայաստան, իմ քաղցր Հայաստան,
Ոզիքս յանունդ հայեցան.
Մինչեւ ցերը ես ի քեն պանդուխտ,
Մըրտիս իմ նոր լրցցի ուխտ :

Arménie! ma douce Arménie!
A ton nom, mon âme se fond de désirs;
Jusques à quand, exilé, me faudra-t-il errer loin de toi?
Quand sera rempli le vœu de mon cœur?

III

Arménie! aimable Arménie!
Ancre d'espoir de l'humanité?
O toi, seul but de mes espérances?
Vers qui toujours se dirigent mes regards,
Oh! qui accomplira un seul
Des nombreux désirs qui m'entraînent vers toi?
Comme un léger zéphyr,
Qui portera jusqu'à toi
Mes vœux toujours ardents,
Et ce salut que je t'envoie du fond du cœur?
Qui fera retentir dans tes vallées, sur tes collines,
Les mille sanglots de mon âme?
Arménie! ma douce Arménie!
A ton nom, mon âme se fond de désirs;
Jusques à quand, exilé, me faudra-t-il errer loin de toi?
Quand sera satisfait le vœu de mon cœur?

IV

Arménie! ma sublime Arménie!
Séjour de félicité,
Qui changera mes jours pleins de tristesse
En une vie de bonheur,
Non par l'éclat de la gloire,
Non par les richesses éphémères,
Mais par ta vue seule,
Par la joie de saluer tes cimes sacrées,
D'embrasser tes ruines,
D'écouter la voix de mes pères,
Et, humblement prosterné, —
De baisser la trace ineffaçable de leurs pas?
Arménie! ma douce Arménie!
A ton nom, mon âme se fond de désirs;
Jusques à quand, exilé, me faudra-t-il errer loin de toi?
Quand sera satisfait le vœu de mon cœur?

V

Arménie! ma tendre Arménie!
Toi seule remplis mon âme.
Toi ma gloire, ma pensée, l'objet de mon ardeur,
Oui, vers toi, mon cœur s'envole sans cesse.
Honneurs, richesses, travaux,
Inspiration, verve du poète et ses pauvres chants,
De grand cœur je les dépose
Sur ton autel, en *ex-voto* ;
Et pour seule récompense, je demande seulement
Que mes yeux puissent te contempler,
Afin que, jusqu'à la mort,
Plein de feu, je ne sois pas condamné à m'écrier comme aujourd'hui :
Arménie! ma douce Arménie!
A ton nom, mon âme se fond de désirs;
Jusques à quand, exilé, me faudra-t-il errer loin de toi?
Quand sera satisfait le vœu de mon cœur?